

Muhammeds biografi - Del 9 av 12

Tidigare allierades förräderi

Beskrivning: Misstag vid Uhud leder till stora förluster av liv, och en ny taktik ger muslimerna seger.

Slaget vid berget Uhud

Faktum är att följande år kom en armé på tre tusen man från Mekka för att förstöra Yathrib. Profetens första idé var att enbart försvara staden, en plan som Ibn Ubayy, "Hypokriternas" ledare, starkt gillade. Men männen som hade stridit vid Badr, som trodde att Gud skulle hjälpa dem mot alla odds, tyckte att det var en skam att de skulle dröja sig kvar bakom murar.

Profeten, som gillade deras tro och iver, gav vika för dem och begav sig med en armé på ett tusen man mot berget Uhud, där fienden hade slagit läger. Ibn Ubayy drog sig tillbaka med sina män, som utgjorde en tredjedel av armén, som hämnd. Trots de stora oddsen hade slaget vid berget Uhud blivit en ännu större seger än den vid Badr för muslimerna, om det inte hade varit för olydnaden hos en grupp femtio bågskyttar som Profeten hade placerat för att bevaka ett pass mot fiendens kavalleri. När de såg sina kamrater segra lämnade dessa män sin post i rädsla för att missa sin andel av bytet. Quraishs kavalleri red genom glipan och föll över de jublande muslimerna. Profeten själv sårades och ett rop uppstod om att

han hade dödats, tills någon kände igen honom och ropade att han fortfarande levde — ett rop som fick muslimerna att samla sig. De samlades runt Profeten och drog sig tillbaka och lämnade många döda på bergssluttningen. Fältet tillhörde meckanerna, och nu rörde sig Quraishs kvinnor bland liken och beklagade de slagna från sina egna led och stympade de döda muslimerna. Hamzah, Profetens unge farbror och barndomsvän, var bland de senare, och den avskyvärdiga Hind, Abu Sufyans hustru, som bar Hamzah ett särskilt agg och hade utlovat en belöning till mannen som dödade honom, åt hans lever, plockad från den fortfarande varma kroppen. Följande dag tågade Profeten åter ut med vad som återstod av armén, för att Quraish skulle höra att han var i fält och kanske avskräckas från att attackera staden. Strategin lyckades, tack vare beteendet hos en vänligt sinnad beduin som mötte muslimerna, samtalade med dem och efteråt mötte Quraishs armé. På Abu Sufyans fråga sade han att Muhammad var i fält, starkare än någonsin och törstade efter hämnd för gårdagens tilldragelse. På den informationen beslutade Abu Sufyan att återvända till Mekka.

Massakern på muslimer

Det bakslag de hade lidit vid berget Uhud sänkte muslimernas prestige hos arabstammarna och även hos judarna i Yathrib. Stammar som hade lutat mot muslimerna lutade nu mot Quraish. Profetens anhängare attackerades och mördades när de begav sig ut i små grupper. Khubaib, en av hans sändebud, tillfångatogs av en ökensstam och såldes till Quraish, som torterade honom till döds offentligt i Mekka.

Utdrivningen av Bani Nadhir

Judarna, trots sitt fördrag med muslimerna, dolde nu knappt sin fientlighet. De började förhandla om allianser med Quraish och "hycklarna" och försökte till och med mörda Profeten. Profeten var tvungen att vidta bestraffande åtgärder mot några av dem. Stammen Bani Nadheer belägrades i sina starka torn, underkuvades och tvingades emigrera.

Skyttegravskriget

Abu Sufyan måste ha förstått mycket väl att det gamla öga-för-öga spelet inte längre var giltigt. Antingen måste muslimerna förintas eller så var spelet förlorat för alltid. Med stor diplomatisk skicklighet satte han igång med att bilda ett förbund av beduinstammar, några utan tvekan motståndare till muslimerna, men andra bara ivriga efter plundring, och

samtidigt började han i tysthet sondera judarna i Medina angående en möjlig allians. Under det femte året efter Hijra (tidigt år 627 e.Kr.) begav han sig med 10 000 man, den största armé som någonsin skådats i Hijaz (den västra regionen av Arabiska halvön). Medina kunde som mest uppbringa 3 000 man för att möta honom.

Profeten presiderade över ett krigsråd, och denna gång föreslog ingen att gå ut för att möta fienden. Den enda frågan var hur staden bäst kunde försvaras. Vid denna tidpunkt föreslog Salman Persern, en tidigare slav som hade blivit en av de närmaste följeslagarna, grävandet av ett djupt dike för att koppla samman de defensiva starka punkterna som bildades av lavamarkerna och befästa byggnader. Detta var något ohört inom arabisk krigföring, men Profeten uppskattade omedelbart planens förtjänster och arbetet började genast, med honom själv som bar grus från grävningarna på sin rygg.

Arbetet var knappt färdigt när förbundsarmén dök upp vid horisonten. Medan muslimerna väntade på anfallet kom nyheten att Bani Quraidhah, en judisk stam i Yathrib som fram till dess hade varit lojal, hade gått över till fienden. Situationen verkade hopplös. Profeten förde varje tillgänglig man till diket och lämnade staden under befäl av en blind följeslagare, och fienden möttes med ett hagel av pilar när de närmade sig det oväntade hindret. De korsade det aldrig, utan stannade i ställning i tre eller fyra veckor och utväxlade pilar och förolämpningar med försvararna. Vädret blev hårt, med isiga vindar och ett enormt skyfall, och detta visade sig vara för mycket för beduinförbundets kamrater. De hade kommit i förväntan om lätt plundring och såg inget att vinna på att sitta vid ett lerig dike i förskräckligt väder och se sina djur dö av foderbrist. De smälte bort utan så mycket som ett farväl till Abu Sufyan. Armén desintegrerades och han själv tvingades dra sig tillbaka. Spelet var slut. Han hade förlorat.

[Muhammads Biografi \(del 1 av 12\)](#)

[Muhammads Biografi \(del 2 av 12\)](#)

[Muhammads Biografi \(del 3 av 12\)](#)

[Muhammads Biografi \(del 4 av 12\)](#)

[Muhammads Biografi \(del 5 av 12\)](#)

[Muhammads Biografi \(del 6 av 12\)](#)

[Muhammads Biografi \(del 7 av 12\)](#)

[Muhammads Biografi \(del 8 av 12\)](#)

[Muhammads Biografi \(del 9 av 12\)](#)

[Muhammads Biografi \(del 10 av 12\)](#)

[Muhammads Biografi \(del 11 av 12\)](#)

[Muhammads Biografi \(del 12 av 12\)](#)